

Nagy Zorán

NON – SZENSZ

(Montázs Szentkuthy Miklós:

Narcisszusztükre című regényéből)

Irrealitás-teljeségem zöld
Áldozati füst az éjszakában...
Realitás-teljeségem kába – –
S kútfőm mélyén párolog a váram...

Sötétnek láttam minden szerelmet:
Ellenkező erőkkkel fonnyadtak
Világ-okádó paradoxonok* – –
Erkölcsei ájulás a tudatban...

Az árulás módosított viszony:
A szeretet karikatúrája.
Nagy hiány-tánc, kapzsiság-vízió – –
A lét butító túl-áradása...

Nihilre-mázolt fogalmainkban
Megfoghatatlan igazság csapkod.
Kígyózó formák, vak anarchia – –
Ügyes udvarló a *paradoxon...

(Ami nem maga az igazság, az
Nem tudja az igazságot mérni...
Aki maga az örökös kétség – –
Az önmaga meglétét is kétli...)

Ósi anatómiám flórája
Organikus szabadkőműves-lét...
Vér-sejtjeim betegség-tájképek – –
Éjszakámban a hormon-erjedés...

A Non: az abszolút szükséztelenség.
Plazma: semmi és valami teste...
A szépség formáiba fulladni – –
Tátott száj légzés-merevedve...

A virág kontúrjai elvontak,
 Bonyolult rajzú füvek: költészet!
 A maszk pillanatnyi lüktetése – –
 Szeszélybe mártani az egészet...

A Non: minimumnyi emberszerű.
 Nem egyszerű ön-ornamentika...
 Kesztyűben táncolni (éjszakában) – –
 Valós tudásod anti-logika...(?)...

(Aki maga az örökös kétség – –
 Az önmaga meglétét is kétli...
 Ami nem maga az igazság, az
 Nem tudja az igazságot mérni...)

* * * * *

Kivonat(ok)

(Montázs Füst Milán: Hábi-Szádi
 Küzdelmeinek Könyve alapján)

Ez mind én voltam egykoron. Az ön-rokon.
 Schöndorff úr, Borzippai, avagy Hamuján,
 Gracián, vagy akár Naszr ibn Takkár – s Lokmán...
 Ez mind én voltam – s az „erkölcsi praktikum”.

Hízalgés – kérkedés – csábítás – áhítás...
 Merénylet (mindez) az önuralom ellen:
 Kegyesen kellene lenni kegyetlenek...
 Az ember újra meg újra állat, aztán:

Megtér (hi, hi): advocatus diaboli...
 De kérdem én, jó filozok horkolásban:
 Hogyan kell érvényesülnünk a világban? –
 Schopenhauer sem volt rest lerugdosni

Egy öregasszonyt, mert az túl sokat jártatta
 Az ajtó előtt a száját, miközben Ő
 Etikus műveinek mélyén merengő,
 Principium(ok)ba mártott pennáját nógatta...

Az ízléstelenséget bizonyítani
 Nem lehet. Mert az ízlés (kis) birodalma
 Zárt ország. – Émelyítő célzásokkal a
 Női test titkairól... – Ilyen „lírai”

A mocsok (is), ha buta fráter akarja
 Gátlástalanul (poézissal) föltárni,
 Végző marhaként: vágyát analizálni;
 Ám így, mintha csak kérődzés-genny fakadna...

Az igazságot mindig a megismerés
 Útján akarják... A régi eredmények
 Képlletté porosodnak; puhul a lélek –
 S a „lényeg”: önfelemésztő, híg csevegés...

A lelkek merev formái hipnotikus
 Ragaszkodáshoz, makacs, rút – és földéhes
 Sértődésekhez hasonlatosak. – Téves
 Kikötőben (mondjuk: ez gusztus) misztikus

Lehet süllyedő-égő hajóra szállni... –
 Ez is olcsó gusztus, mint cékla-lé vérrel –
 (S) mondom mindezt halálos keserűséggel:
 Méregkeverés közben harmonizálni... (?)...

A lény: saját hasznára formálja magát...
 (Vegetatív szisztémát vesz át a tudat...
 Gondoskodás – rombolás: mutatnak utat...)
 Megrázó az üldözés: mű-nyúl és agár...

Az esetlegesség megvetése: hiba.
 Nem „egységes” a pusztulás – s nincs egységes
 Gondviselés... De az egyén: az „fenséges”... =
 Pompás hibáidat ne áruld el soha... (!)...